

[H. C. Hansen.]

fra de forhandlinger, vi har ført, hvad der er vor saglige argumentation for det standpunkt, vi har taget. Regeringens forslag går efter vor opfattelse ud på ensidigt at berøve alle lønmodtagerne to portioner dyrtidstillæg, medens der gennem omsætningsafgiften tilvejebringes en større forbrugsnedgang for hele befolkningen, som kun svarer til ca. een portion dyrtidstillæg for alle lønmodtagere efter de beregninger, mit parti har ladet foretage. Vi har ikke lagt skjul på, at omsætningsafgiften betyder en byrde, men lønmodtagerne ved, at en omsætningsafgift betyder, at de, der bruger mere, da samtidig og forholdsvis stærkere vil komme til at bære deres del af byrderne.

Det ærede medlem troede, at lønmodtagerne hellere ville gå med til en bunden opsparing af dyrtidstillægget og beholde ejendomsretten til løntillægget. Det er ikke usandsynligt, at det er muligt for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard at få enkelte mennesker til at mene, at dette er mere forsvareligt end det andet. Jeg vil ikke bestride, at en mulighed som denne skulle ligge for det ærede medlem, men lad os nu se lidt på det. For det første synes jeg, det er mærkeligt, at det ærede medlem i denne forbindelse helt glemte at tale om administrationsomkostninger. Det ærede medlem har et fast udtryk, ja, han har to, og det er enten „uhyre“ eller „vanvittigt“, og det ærede medlem plejer at tale enten om uhyre administrationsomkostninger eller vanvittige administrationsomkostninger eller vanvittigt uhyre administrationsomkostninger, når det skal være særlig godt. Må jeg ikke have lov til at spørge — hvis det er det, det ærede medlem forestiller sig —, hvordan skal egentlig en bunden opsparing af julipristallets dyrtidstillæg i større eller mindre portioner finde sted? Skal der virkelig foretages en administration, der går ud på, at hver arbejder på sin arbejdsplads afleverer et beløb svarende til dyrtidsreguleringen uge for uge, samt indsættelse af beløbet på en sparekassebog for hver enkelt af den million mennesker, der her er tale om? Hvis det ærede medlem vil interessere sig for administrationsbesvær og administrationsomkostninger, tror jeg virkelig, det ærede medlem skulle gøre det i denne forbindelse, og jeg synes iøvrigt, man burde overveje konsekvenserne af forslaget for de kommende overenskomstforhandlinger og dyrtidstillæg.

Endelig var det ærede medlem helt på linie med det ærede medlem hr. Viggo Starcke (*Bertel Dahlgaard*: Det vil jeg meget nødig være!) — ja, jeg synes også det var

kedeligt —, da han pegede på det tilsyneladende paradoksale i, at man samtidig med, at man søger at lempe prisstigningerne, vil gøre varerne dyrere ved at pålægge dem en omsætningsafgift. At det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremfører denne betragtning, synes jeg ikke, der er grund til at hæfte sig ved, men jeg havde unægtelig ikke ventet, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ville gøre det samme. Vi er jo i den situation, at vi må holde igen på forbruget, og hvis vi ikke gør det ved at mindske borgernes efterspørgsel, betyder det ikke flere varer til rådighed, men så betyder det blot nye uhemmede prisstigninger med alt, hvad deraf følger.

Derfor må jeg sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at det forekommer mig, at der er en væsentlig forskel mellem det ærede medlems faste tone og advarende ord, når det ærede medlem udmaler situationen alvorligt, og så de, synes jeg, ofte noget forsigtige pip, som det ærede medlem afleverer, når han skal foreslå noget, der kan hjælpe i den foreliggende situation. Jeg kunne have lyst til at stille det ærede medlem samme spørgsmål, som jeg har stillet den højtærede finansminister: Mener det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for alvor, at de forslag, han har skitseret, er tilstrækkelige til at rette den valutasituation op, som vi nu engang har som udgangspunkt for vore forhandlinger?

Jeg ser ingen anledning til at optage nogen polemik med det ærede medlem hr. Elgaard. Det ærede medlems synspunkter og meninger må stå for, hvad de indeholder, når talen er om de forhandlinger, der er ført, og jeg henholder mig til de betragtninger, jeg på mit partis vegne anstillede om det samme emne. Der er imidlertid een ting, jeg gerne vil anholde. Det er henvisningen til, at når man har skiftet standpunkt på en række områder, hvoraf jeg i går fremhævede forskellige, skyldes det, at forholdene har ændret sig. Jeg kan ikke se noget urigtigt i, at man skifter opfattelse — det er jo intelligente menneskers ret at lade sig påvirke af realiteter og af virkelighed —, men det ærede medlem må dog vist indrømme mig — og det samme må den højtærede handelsminister, der kredsedes omkring det samme gerningssted —, at der er ingen realitetsforskel på udviklingstendenserne i august, da vi fremsatte vore forslag om forskellige indgreb, og i dag. Det, jeg har ønsket at slå fast med mine bemærkninger — og det tror jeg ikke lader sig rokke —, er ganske simpelt, at regeringspartierne som opposition førte en propaganda, de